

Beni Görebiliyor musun?

Çeviri: Esra Kökkılıç

Libby Scott
Rebecca Westcott

MUNDI

LIBBY SCOTT
REBECCA WESTCOTT

BENİ
GÖREBİLİYOR
MUSUN?

Mundi Çocuk

Beni Görebiliyor musun?, Libby Scott - Rebecca Westcott

İngilizce aslından çeviren: Esra Kökkılıç

Can You See Me?

Metin: © Rebecca Westcott, 2019

Günlük girişleri: © Libby Scott, 2019

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 10 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Sevinç Sanem Erzurumlu

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ezgi Arslan

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık
San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul
Sertifika No: 28640

ISBN 978-625-6377-55-4

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

LIBBY SCOTT
REBECCA WESTCOTT

BENİ
GÖREBİLİYOR
MUSUN?

Çeviri

Esra Kökkılıç

LIBBY SCOTT, ailesiyle birlikte İngiltere'de yaşayan genç bir otistik yazar. *Life of a Perfectionist* (Bir Mükemmeliyetçinin Hayatı) başlıklı makalesi internette viral olduğundan beri, konferanslarda ve röportajlarda kendi deneyimlerini paylaşmaya devam ediyor.

REBECCA WESTCOTT, ilkokul öğretmeni. Uzun yıllar derin öğrenme güçlüğü ve davranışsal ihtiyaçları olan gençlerle çalıştı. Aynı zamandan aile ve yas danışmanlığı yapıyor. Rebecca, kocası ve üç çocuğuyla birlikte Dorset'te yaşıyor.

ESRA KÖKKILIÇ, 1981'de İstanbul'da doğdu. Sainte Pulchérie Fransız Kız Ortaokulu'nu, ardından Galatasaray Lisesi'ni bitirdi. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde Tarih lisansını tamamladıktan sonra devam ettiği Bahçeşehir Üniversitesi Sinema ve Televizyon yüksek lisans programını yayıncılık sevdası için tez aşamasında bıraktı. 2005'te çeşitli bültenlerde ve dergilerde yazarlık, çizgi romanlarda editörlük yaparak başladığı mesleğine şimdilerde editör ve çocuk kitapları çevirmeni olarak devam ediyor.

Anneme. Beni anladığın ve kendimi anlamama
yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bu kitap
ayrıca uyum sağlayamadığını hisseden kızlara ithaf
edilmiştir; göze çarpın ve cesur olun!
Sevgiler ve Öpücükler

Libby

Adam'a, o muhteşem ilk günden beri ayaklarımın
olduğu yere değil de yukarılara, gökyüzüne bakmam
için beni cesaretlendiren kişiye.

Rebecca

1

Yukarı bak. Hadi, yap şunu. Boynunu arkaya doğru ger ve bakışlarını yukarı çevir, olabildiğince uzağa. Sonra biraz daha. Tally Olivia Adams'ı bulmak istiyorsan bakman gereken yer işte tam orası. Yukarısı, gökyüzünün başladığı yer. Yukarısı, yerçekiminin tek kural olduğu yer. Yukarısı, dünyanın küçücük ve pek de önemli gözükmediği yer. Yukarısı, olasılıkların sonsuz olduğu yer.

Yazın son günleri tadında bir öğleden sonraydı. Pofuduk beyaz bulutlar soluk mavi gökyüzünden hızla geçiyordu; her yanı bir tazelik, bir yenilik hissi bürümüştü. Normal bir sokaktaki, tamamen normal bir aileye ait normal bir evin arka bahçesinde normal bir gün. Son cümleyi bir daha okuyun, bu sefer yüksek sesle. Normal kelimesini ne kadar sık tekrar-larsanız o kadar anlamsızlaşması epeyce komik aslında.

Ne diyorduk, normal bir gün. Fakat bahçedeki kulübenin çatısında dikilen kızın normallikle uzaktan yakından alakası yoktu. O, önündeki araziye keşfe çıkmış acımasız ve cesur bir savaşı. O, Everest'in dik tepelerine tırmandıktan sonra biraz nefeslenmek için ara vermiş bir dağcı. O, ince-cik ipe adım atıp altındaki kalabalığın gözlerini kamaştırmak üzere olan bir trapezci.

Sağ ayağı havaya kalktı, sanki iniş ânını düşünüyormuşçasına hafiften titredi. Tek bir yanlış hareket her şeyin sonu demekti.

“Hey! İn aşağı!”

Bu yaygara Tally’yi bocalattı ve kısacık bir an için sanki tepe üstü yere düşecek gibi oldu. Ama hemen sonra ayağı çatının zeminine geri döndü, çatının sırtına oturup ayaklarını önünden aşağı sarkıttı.

“Senin yüzünden neredeyse düşecektim.” Tally suçlayan bakışlarını Nell’e dikmişti. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Nell ellerini beline koydu. “O işi pekâlâ kendi başına halledebilecek gibisin. Ne yapıyordun öyle? Annemle babamın oraya çıkmanı yasakladığını biliyorsun. Son defaki olaydan sonra.”

Tally omuzlarını silkti. “Burası benim yerim. Geçen hafta sirk okulunda öğrendiklerimi tekrarlıyorum. Ayrıca başka bir yerde düşünemiyorum.”

“Tatildeyiz.” Nell sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. “Düşünecek *hiçbir* şey yok ki, o yüzden in oradan.”

Tally acaba ablası her zaman böyle hayal gücü kıt biri miydi, yoksa bu, liseye başlayınca insanın başına gelen bir durum mu diye merak etti. Eğer durum ikincisiyse o zaman bu haftanın bitmesini ve eylül ayının başlamasını hiç de iple çekmeyecekti.

“Orta birlerin kafasını klozete sokup sifonu çektikleri doğru mu?” diye sordu Nell’e. “Çünkü eğer öyleyse tuvalete gitmem gerekmesin diye bütün gün hiçbir şey içmem, bu da ciddi şekilde susuzluk çekmeme sebep olur ve beynim tam verimli çalışmaz ve bu yüzden de her sınavdan düşük not alırım. Yine de benim suçum sayılmaz çünkü yapmaya

çalıştığım şey elimden geldiğince okul tuvaletlerinden uzak durmak.”

Nell homurdandı. “Bu dediğin sadece çenesini kapamayı bilmeyen geveze çocukların başına gelir.”

Ilık bir esinti, çimlerin üstüne düşmüş yaprakları havalandırarak bahçeyi yalayıp geçti. Yapraklar geçen hafta henüz dökülmemişti ve uzun yeşil çimlerin üzerinde parlayan kıvılcık kahve tonları yazın sonsuza kadar sürmeyeceğinin bir uyarısıydı. Evde geçireceği sayılı günü kalmıştı.

“Ya kaybolursam ne olur?” Tally’nin ses tonu sakindi.

Nell gözlerinin önüne düşen saçlarını savurdu ve gözlemini kısıp çatıya baktı.

“O durumda, görevlinin dolabında yaşayan iki başlı canavar seni bulur,” dedi olabildiğince acımasız bir tonda. “Ve seni sürükleyip kovaların, paspasların ve süpürgelerin arasında rehin tutar. Böylece de hayatının sonuna kadar okulda yaşamak zorunda kalırsın.”

Tally gözünü bile kırpmadı. Uydurmasyon canavarlardan korkmazdı. Okul koridorlarında dolaşan, iki başlı canavarlardan daha korkutucu şeyler olduğuna emindi.

“Hadi ama Tally.” Nell’in sabrı tükenmişti. “İn oradan aşağı. Annemle babamdan sana nasıl göz kulak olmam gerektiğiyle ilgili yeni bir nutuk dinleyecek halim yok. Sanki bebeksin de...”

“Bebek değilim. Ayrıca buraya gelmeni ben istemedim.” Tally kızgın bakışlarını Nell’e dikti. “Gidip beni görmemiş gibi yapabilirsin.”

“Seni onlar değil de ben yakaladığım için şanslısın aslında.” Nell, annesiyle babasının en küçük kızlarını kulübenin

çatısında görmelerinin ardından kopacak yaygarayı düşünüp kaşlarını çatı.

Tally başını salladı. Mızız, dırdırcı, sıkıcı Nell'in düşünme zamanını mahvettiğini düşününce kendini pek de şanslı hissetmedi.

"Eğer seni orada görürlerse bir hafta ceza alırsın," diye uyarıda bulundu Nell. "Sana güvenemeyeceklerini düşünürlerse bahçeye bile çıkmama izin vermezler."

Tally bakışlarını ablasından uzağa, bahçenin ötesinden sokağa doğru çevirdi. Ayağa kalkarsa evlerin arasından parka kadar her yeri görebileceğini biliyordu. Nell'in görebileceğinden daha uzaklara kadar görebilirdi. Yukarıda ağırlıksız ve özgürdü.

"Neredeler?" diye sordu. "Annemle baba."

Nell, toplanmamış meyveleri yüzünden bel vermiş büyük elma ağacının arkasında, neredeyse gizlenmiş görünen evin tarafına baktı. Bu yaz bütün bahçe adeta balta girmemiş ormana dönmüştü.

"Giriş kapısının orada Bayan Jessop'la ve iğrenç köpeğiyle konuşuyorlar," dedi Tally'ye. "Öyle görünen bir şeyi nasıl oluyor da yürüyüşe çıkarabiliyor hiç anlamıyorum. Utanç verici."

"Üç bacağı olması Rupert'in suçu değil." Tally, Nell'in bu tavrı karşısında umursamaz davrandı. "O kadar da kaba olma. Üç bacağın olsaydı neler hissedeceğini düşün. İnsanların iğrenç görüldüğünü düşünmesini istemezdin, değil mi?"

Nell gözlerini devirdi. "Neyse ne. Yine de dışarı adımımı atmazdım. Başkalarını benim acayıplığıma bakmaya zorlamazdım. Hadi kimse seni görmeden önce in şuradan."

Bir cevap almayı bekledi ama Tally dinlemiyordu. Hatta

ayağa kalkmış, çatının üstünde dengesini bulmaya çalışıyor ve elini gözlerine siper etmiş uzak bir yere dikkatle bakıyordu.

“Sanırım parkta bir panayır kuruluyor. Dolu insan ve karavan var, ayrıca kasası galiba çarpışan araba dolu bir kamyon da görüyorum.”

“Ne?” Nell gözlerini kısıp Tally’ye baktı. “Doğru olamaz. Panayırın gelmesine daha aylar var. Ayrıca düşmeden ve suçu benim üstüme kalmadan önce şuradan iner misin?”

“Düşmeyeceğim. Hem panayırı *gerçekten* görüyorum.”

“Emin misin?” Nell parmak uçlarına kalkıp parkın olduğu tarafı görmeye çalıştı ama hiçbir şey göremedi.

Panayır ikisinin de *güzel* olduğuna hemfikir olduğu nadir şeylerden biriydi. Nell’in on dört, Tally’ninse daha on bir yaşında olmasının hiç önemi yoktu; ne zaman kasabaya panayır gelse ikisi de aynı derecede heyecanlanırdı.

Tally ayağını daha sağlam basıp öne eğildi, kamyonların ve karavanların hangileri olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Sanırım baton çeviriciyi görüyorum. Bir de galiba atlı karıncanın bir parçası olabilecek bir şey – şu atlardan işte, neyse!”

Aşağıdan gelen bir ses işitti ve paldır küldür gelen Nell’in kafası merdivenin başında belirdi.

“Nerede? Bizim parkta kurulduğuna emin misin?” Sesi heyecanlı olmasına rağmen biraz da endişeliydi. Ne de olsa Tally’nin bir şeyleri yanlış değerlendirdiği görülmemiş şey değildi.

“Bana inanmıyorsan,” dedi Tally koluyla ileriye işaret ederek, “kendin bak.”

Nell bir an tereddüt etse de son iki basamağı da çıkıp çatıda Tally’nin durduğu yere kadar emekledi.

“Hâlâ bir şey göremedim.”

“Perili evi gördüm!” Tally yüzünde gitgide büyüyen ışıltılı bir gülümsemeye, ayaklarının yanındaki Nell’e baktı. “Gerçekten görüyorum!”

Bu kadarı Nell için fazlaydı artık. Ayaklarının üzerine kalkıp çatının sırtında dikilen Tally’nin yanında dengede durmaya çalıştı; eliyle Tally’nin elini öyle sıkı kavramıştı ki sanki nabzı parmaklarında atıyordu.

“Haklısın. *Gerçekten* de panayır.”

“Sana söyledim.” Tally ablasının ona inanıp inanmamasını çok sorun etmedi. Başından beri haklı olduğunu biliyordu zaten.

Kamyon kasalarının açılmasını, içinden indirilen makinelerin kurulmasını birlikte izlediler. Bu adeta büyü bir şeydi; gelen sıradan, hantal metal parçalar birbirine geçiyor ve ortaya muhteşem şeyler çıkıyordu.

“Özür dilerim, orta bire başlamanla ilgili aptalca davrandım,” diye ağzının içinde geveledi Nell. “Endişelenmene gerek yok, Tally. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağım ve bu o kadar da korkutucu bir şey değil. Kimse kafanı tuvalete sokup sifonu çekmeyecek, söz veriyorum. İyi olacaksın; okul perili ev kadar korkutucu bir yer değil ve sen rahatlıkla bununla baş edebilirsin!”

Tally hiç cevap vermedi çünkü Nell’in söylediklerinden cehalet akıyordu ve bazen cahilleri görmezden gelmek en iyisiydi. Perili evi Kingswood Akademisi’yle kıyaslayamazdınız. İşe yaramazdı.

Perili ev Tally ile Nell’in olayıydı ve içeri her zaman birlikte girerlerdi. Tally korkutucu müziğin tadı damakta kalan heyecanına ve tuhaf ses efektlerine ve turun sonuna doğru şeytani titrek iskeletin üzerlerine doğru yalpalamasına bayı-

lırdı; perili ev turunu kaç defa yaptığı fark etmeksizin iskeletin her ortaya çıkışında yerinden fırlardı. Ama hepsinden çok perili evin girişindeki tabelada yazan kurallara bayılırdı.

Vagondan çıkmayın.

Ellerinizi vagonun içinde tutun.

Tur boyunca bir şeyler yiyip içmeyin.

Tally genelde kurallardan hoşlanmazdı, hele ki başkalarının koyduğu kurallardan; ama bunlar başkaydı. Yardımcı olmak ve onu güvende tutmak için varlardı. Ayrıca perili ev sadece mış gibi yapmaktı.

Ama Kingswood Akademisi gerçektir. Biliyordu ki ne kadar çok kural varsa, asıl önemli olanlar hiçbir yerde yazmayanlar olurdu.

“Annemle babamı bizi panayıra göndermeye ikna etmeyiz,” dedi Nell, Tally’nin elini sıkarak. “Mecburuz. Bu da bizi burada yakalamalarına izin veremeyiz demek.”

Tally de en az Nell kadar panayıra gitmek istediği için ablasının onu elinden tutup merdivenden aşağı, sağlam zemine indirmesine izin verdi.

Tarih: 29 Ağustos Cuma

Durum: yaz tatili

Nasıl hissediyorum: dinlenmiş ama biraz gergin; yaz sonsuza kadar süremez, değil mi?

Anksiyete seviyesi: Tatlı, rahat bir 3 ama önümüzdeki hafta orta bire başlayacağımı düşündükçe 4'e doğru kayacak gibi.

Sevgili günlük,

Ben Tally. Yani, aslında Natalia ama arkadaşlarım bana Tally der, tabii ailem de. Sana biraz ailemden bahsedeyim! Annem Jennifer, babam Kevin ve sinir bozucu ablam Nell'le birlikte yaşıyorum. Her zaman haklı olduğunu düşünüyor, gerçekten haklı olsa bile öyle değilmiş gibi davranıyorum.

Bu günlüğü bana annem verdi, böylece neler hissettiğimi yazabileceğim. Farklı durumlarla, özellikle gerildiğim ya da korktuğumda (ki bu arada bunlar çok sık olur), olan bitenlerle nasıl başa çıkabildiğimi (ya da çıkamadığımı) anlamama yardım edebileceğini düşünüyor.

Her şeyden önce hakkımda bilmen gereken bir şey var o da otistik olduğum. Ben otizmliyim.

Otizm hayatta bazen geri planda kalmama neden olsa da ailem bunun bir süper güç olduğunu söylüyor, buna inanmak benim de hoşuma gidiyor. Dünyanın geri kalanı henüz bize ayak uydurabilmiş değil, bazılarına göre otizmli olmak başka bir türe ait olmak gibi bir şey. Bazı insanlar bana uzaylıymışım gibi davranıyor, oysa tek istediğim on bir yaşındaki küçük bir kıza nasıl davranıyorlarsa bana da öyle davranmaları. Kabul etmeliyim ki insanların bana bazen farklı davranmasının sebebi çoğu zaman kaplan maskesi takmam. Maskeyi taktığımda kendimi güvende ve emin hissediyorum. Maskemi taktığım zaman göz teması kurmak zorunda kalmıyorum (ayrıca insanlar bu konuya niçin BU KADAR takıyor?) ya da insanlara gülümsermiş

gibi yapmıyorum. Maske takılıyken mikrop da kapamam, ayrıca onun sayesinde insanlar benden uzak durmaya meylediyor. Sevilmeyecek nesi var? Gerçi Nell maskemi sevmiyor. Herkesin içinde takmamı aşırı derecede utanç verici buluyor. Bir keresinde onu saklamaya bile çalıştı. Maske Nell'in başdüşmanı. Bu da benim hoşuma gidiyor. *kötü adam kahkahası.*

İnsanların otizmim hakkında bilmesi gereken birkaç şey var. Hadi bunlara yararlar ve zararlar diyelim, aklıma geldikçe bunları günlüğüme yazacağım. (Zamanı gelince de bunları dünyayla paylaşacağım ki otizmi başka bir açıdan görebilsinler.)

Tally'nin otizm durumları: Duyusal mevezular

Yararlar: Daha iyi bir hafızam, koku alma, görme, dokunma, işitme duyum var, hatta bazen başkalarından daha iyi tat alabiliyorum. (Otizmin bir süper güç olduğunu söylemiştim!) Duyduğum bir besteyi ânında orgumla ya da ukulelemlle çalabilirim, sesleri taklit edebilirim (ki bazen bu yüzden başıma dert aldığım oldu) ve her bir pelüş oyuncağımı (sayıları yüzün üzerinde) ne zaman nereden aldığımızı hatırlayabilirim. Genelde hepsinin doğum gününü kutlamayı da hatırlıyorum, yalnızca bir kez Billy'ninkini kutlamayı unutmuştum (perişan oldum).

Zararlar: En ufak bir şeyi bile hissedebilirim ve bu fena halde canımı sıkır. Çoraplardaki dikişler, ayakkabımın içindeki bir kırıntı, kıyafetlerdeki etiketler. Ne zaman tatile gitsek oradaki yatak evdeki yatağımla tıpatıp aynı değilse, yatağın kabartılarını hissetmekten uyuyamam. Annem "Prenses ve Bezelye Tanesi" masalındaki prensese benzediğimi söyler. Mükemmel bir işitme duyusu hiç de şahane bir şey değil. Üst katta yatak odamda olsam bile insanların ko-

nuşmalarını duymazdan gelmek neredeyse imkânsız oluyor. Hele de annemle babam benim hakkımda tartışıyorlarsa daha da beter oluyor (evet biraz da ilgi çekici, itiraf ediyorum). Fakat duyduğumu belli edersem de kulak kabartmakla suçluyorlar, elimde olmadığı düşünölünce bu yaptıkları biraz ayıp oluyor.

2

“Acıtıyor, çıkarmak istiyorum.” Sözcükler de sanki Tally’nin ağzından sıkış tıkış dışarı çıkmışlardı.

“Eğer bana yardımcı olursan bunu birlikte çabucak hallederiz.” Annesi çömeldiği yerden ona doğru baktı. “Sonra da kendimizi bir parça çikolatayla ödüllendiririz. Ne dersin?”

Tally kararlı bir şekilde kollarını kavuşturmaya devam etti. Aptal değildi ve annesi kadar o da gayet iyi biliyordu ki bu işin çabucak halledilecek bir tarafı yoktu. Yeni okulunun üniformasının kalanı yatağının ayakucunda duruyordu; yeni eteği ve yeni jilesi denenecekti daha, ayrıca her şeyin yanında bir de ayakkabı alışverişinde yaşanacak krizi kaldıracak gücü kalmayan annesinin onsuz almak durumunda kaldığı yeni ayakkabılar; annesi babasına anlatırken duymuştu bunları Tally.

Tally ayakkabıları denemek için annesinin yanında *olsaydı* bile bir şey fark etmezdi. Ayakkabılar gene acıtacaktı, öyle ya da böyle. Ayaklarını mengeneye kısılmış gibi hissettirmeyen, canını acıtmayan tek ayakkabılar eski tenis ayakkabılarıydı ve Nell’in dediğine göre Kingswood Akademisi pis, iğrenç tenis ayakkabılarının üniformalarının bir parçası olarak kabul etmiyordu. Bu sözde iğrenç tenis ayakkabılarının

dan birinin Nell'in kafasından sekmesi tamamen kendi hatasıydı, ayrıca Tally bu akşamlık iPad'inin elinden alınmasının orantısız ve haksız bir ceza olduğunu düşünüyordu hâlâ.

"Acaba kollarını biraz hareket ettirebilir misin?"

"Yapamam. Kitlendiler."

Annesi tatlılıkla güldü. "O zaman ne mutlu ki sana hemen elimin altında kilit açıcı bir iksir var." Ardından bir parmağını Tally'nin koltukaltına soktu. "İşte! Artık açılmış olmalılar."

"Hayır." Tally başını iki yana salladı. "Kilit açıcı iksir diye bir şey yok ve kollarım hâlâ kilitli. Yapabileceğim bir şey yok."

"Gayet iyi gidiyorsun," diye yatıştırmak istedi annesi, ancak Tally annesinin sesindeki gerginliği duyabiliyordu. "Birkaç dakika daha ve sonra işimiz bitecek. Düğmeleri iliklemem lazım, sonra da bakalım üstüne oturmuş mu."

Tally kumaşın kaba dokusunu teninde hissediyor, annesine kükremek için kendini zor tutuyordu. Üstündeki kaskatı ve terletiyordu. Nasıl olur da biri ondan bu kadar korkmuş ve kaba bir şeyi giymesini isteyebilirdi. Böyle bir şeyi giymek zorunda kalacağı bir an bile aklına yatmıyordu. Orta bire başlıyordu, savaşa gitmiyordu.

Tabii ondan gizledikleri bir şey yoksa, ki bu da onun için bir sürpriz olmazdı çünkü Tally onları dinlemek için etrafta yokken annesi ile babasının konuştuğu bir sürü şey vardı. Kendini *Kahçı Tally Sorunu* gibi hissediyordu.

Pencerenin dışında hava kararıyordu. Yazın ilk gününün aksine tatilin son günü hiç de yüksek potansiyelle dolup taşmıyordu. Kaymak tadında değildi ya da taze biçilmiş çimen ve gün ışığı kokmuyordu. Yazın ilk günü ne kadar umut vaat ediyorsa son günü de o kadar kasvet yüklüydü. Bunu kendi de biliyordu. Bardaktan boşalırcasına yağın yağmur cama

çarpıyordu, taktığı maskenin göz deliklerinden dikkatle bak-
sa o camda kendi yansımalarının da ona baktığını, pencerenin
dışındaki yağmur damlalarının yanaklarından usulca süzülen
gözyaşlarını taklit ettiğini görecekti.

Burnunu çekip kaplan maskesini biraz daha aşağı indir-
mek için kollarını hareket ettirdi. Ağlamak istemiyordu ama
gözyaşlarına söz geçiremiyordu.

Ne var ki kollarını hareket ettirmesi büyük hataydı. An-
nesi hemen heyecanla atılmış ve gömleğini sıkıca çekiştirip
düğmelerini iliklemeye başlamıştı bile. Gömleğin yakası san-
ki Tally'nin boğazını sıkıyordu ve korkunç ötesi bir saniye
boyunca ciğerlerini nasıl nefesle dolduracağını unuttuğunu
sandı. Annesinin ellerinden kurtulmak için hızla kaykılınca
oturduğu sandalye geriye doğru gürültüyle devrildi.

"Tally!" Annesi ayağa fırladı, kaşları çatılmış ve yüzü al al
olmuştu. "Gömleğin!" Parmaklarını araladı, işte avucunun içi
düğme doluydu. Gömleğin kalanı da bir yığın halinde yerde
yatan sahibinin yanındaydı.

"Sana canımı acıtıyor demiştim." Tally başını dizlerinin
arasına almıştı ve sesi boğuk çıkıyordu. "Demiştim."

Annesi derin bir nefes alıp Tally'nin yanına çömeldi. Ya-
kın ama dokunmadan, "Evet dedin ve seni dinlemeliydim,"
dedi sakince. "Bugünlük üniforma denemeyi bırakalım. Bu
kadar yeter."

"Yarın da giymek istemiyorum. Çok korkunç ve canımı
acıtıyor ve onu giysem ne yürüyebilirim ne dersleri dinleye-
bilirim ne yemek yiyebilirim ne su içebilirim ne de nefes ala-
bilirim." Tally dizlerini daha da yukarı çekti, maskenin soğuk
plastik dokusunun yüzüne daha çok temas edişini hissetti.

"Anlıyorum." Bazen annesinin çözüm bulamadığı olu-

Tally, 11 yaşında ve otizimli. Çevresine uyum sağlayabilmek için bunu bir sır olarak saklıyor. Tabii en yakın arkadaşı Layla hariç. Layla kendini Tally'nin yanında rahatsız hissedenden biri olmadı hiçbir zaman. Şimdiye dek...

Ortaokula başladıklarındaysa bazı şeyler farklılaşıyor. Tally ne kadar "normal" davranmaya çalışırsa çalışsın, bunu artık gizleyemiyor ve gerçek benliğini kucaklamanın önemini keşfetmeye başlıyor. Rebecca Westcott, Libby'nin otizmle ilgili deneyimlerinden yola çıkarak bu dürüst ve ilham verici hikâyeyi kaleme aldı. Bize arkadaşlığın gücünü, çeşitliliğin güzelliğini ve kendini keşfetmenin dönüştürücü yolculuğunu hatırlatıyor.

MUNDI

roman

8 yaş ve üzeri

mundikitap.com

[f](#) | [@](#) | [t](#) mundikitap

ISBN 978-625-6377-55-4

9 786256 377554